

מסורת הש"ס

(א) גיטין יד: טו. מ.].
(ב) שם נט. סה. ב"ב קנה:
(ג) [לעיל סא:]. (ד) [לקמן
עא:]. (ה) [שם]. (ו) [לעיל נט.
טו. יבמות לג. קדושין סג.
נדרים פה.]. (ז) [לעיל סט:].
(ח) [גיטין נט.]. (ט) [לקמן
עא:]. (י) [ז"ל רב יוסף].
(יא) [ועי' במוס' גיטין יג.
ד"ה והא ותוס' ב"ב קנ.
ד"ה דקא]. (ל) מהר"ם מ"ו,

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה הכא וכו'.
דאמר יאסר הנאת
תשמישך:

מוסף רש"י

ר' מאיר היא דאמר
מצוה לקיים דברי
המזהיר. לזי לאו מזהיר
הדין ותנין לן כל הכאי
כזה שחייב על המעשה
הוא ואין צו לאותו
כלום אלא לחזק מיתקן
ש' מותר לו לכן ואם
לא יעלו ומחזק שחיוב
לקיים דברי שישו אחרים
מתחייב אלו מקמיין את
ההמון כדי שיהיה שם מותר
(תננין ברא).
הפסוקות:
כבר בדיקתן (גטין טו.)
דיקתן מחק בכתבטלית
ופרשין כבר שית כבר
תנני (גטין טו.)

הדרן עלך מציאת
האשה

המדריך את עריות.
 למיחורו לר' ד' רוב.
 קום את נהיה ל' עד ל'
 יום, ולא ידירה מכל
 שמנים, דלא לא מכל
 קום, דמחורו ל' וגי
 מוחות מן מוחקין ל'
 לקן נאמר לה לא עשה
 ל' למוחין, ופרס
 עשו ל' ספק (עיר)
 קום שאינו עשה
 לפיר. אשה שאמה
 עשה מה שזה עשה
 נאמה יא לא אור ל'
 קום (במות צ' וסו)
 קום עשה ר' מעשי ד'
 יאיו לפיר בקסד (קדושי)
 מיטע ל' (עיר)
 (ט) אינו ציר להפר.
 נדר זה, שאין זה כח
 לקדשו ל' עשה זה
 (ט) אין עלת ציר להפר,
 שאין נדרה לא (ט)
 משה (קדושי ט)
 נדון וציר משבדו ל'
 נאמה יא לא מכל
 קום (במות צ' וסו)
 אמה עלם ללא כל כני
 לאעקע נעל מן דמי
 ל' נאמה (קדושי ט)

תוספות רי"ד

א"ר אמר מ"ע ה' ב"ן
שאמרו תני כ"ר שאמר לו
הוא ותנאמיה לן לן צורכין
הוא ק"ר כ"ר דאמר
מנוה לקיים דברי המת
כ"ר מביילי אחריתיה נה
בדי רחא היל (פ' משום)
כדי חייו) והאי דאמר הן
לדוריהו דהוא דאמר הן
ההם הפטורות מקחן
וימכרן ממכר במטלטל
ו' ומשום כ"ר חייו אכל
במקרקעי אכל כ"ר שיהא
גדול וקח ופ' הניקוח
מפרש כ"ר ר' כבד ר' (6)
כ"ר המניח כ"ר כ"ר שעש
כ"ר שיהא לן חד וחד לפום
חורפ' אמר פרס ל"ש
אכל שאין שם אטרוטרופס
אכל ש' שם אטרוטרופס

[illegible]

הדרך עלך מציאת האשה

הַמִּדְרֵךְ אִם אֲשֶׁם מִלִּיכֻתוֹ לוֹ.
אֵין הִנָּה תַשְׁמִישׁוֹ נֶאֱסָר
עָלֶיהָ דֵּהָא מִשְׁוַעֲבָד לָהּ הֵלֶכְךָ בְּצִבְלִי
תַשְׁמִישׁ אֵין לֹו לְכוּפּוֹ לְהוֹיָא וְלִיתָן
כְּתוּבָה. וְהִנָּה מְזוּנוֹת בְּגִמְרָא פְּרִיךְ
וְהוּא מִשְׁוַעֲבָד לָהּ: **עֵימִיד פְּרַסָּה.**
שְׁלִישׁ סְפִירָקָסָה: **יִשְׂרָאֵל**, אִם יִשְׂרָאֵל
הוּא שִׁיכּוֹל לְהַחֲזִיר אֶת גְּרוּשָׁתוֹ: **וְכֻכָּהּ,**
שֶׁאִם יִגְרָשָׁנָה לֹא יוּכַל לְהַחֲזִירָהּ וְשֶׁאִם
סוּפוֹ יִתְחַרֵּט יִהְיֶה לִּיהּ רִבְזָן וְיִמְנָה
טַפִּי: **אֶחָד מִלֵּל הַפִּירוּם.** קוּנֵם פְּרִי
פְּלוּנִי עָלֵי וְהוּא קִיִּים לָהּ: **שְׁלֹא תַקְשָׁט**
בְּחֵלֶךְ מִלֵּל הַמִּינִין. קוּנֵם בּוֹשֵׁם פְּלוּנִי
עָלֵי וְהוּא קִיִּים לָהּ: **נִעְנִיּוֹת שְׁלֹא נָתַן**
קֶצֶה. בָּאָה עֵנִיָּה אִם לֹא נָתַן
קֶצֶה לְדָבָר עַד מִתִּי אֲסָרוֹ עָלֶיהָ הוּא
לְדוּלִיָּא וְיִתָּן כְּתוּבָה אֶבֶל אִם נָתַן קֶצֶה
תַּמְתִּין עַד אֲחוּזָא וְזִמְנָא. וְכִגְמֵרָא' מִפְּרָשׁ
עַד כְּמָה הִיא קֶצֶתָהּ: **וְכַעֲשִׁירוּם.**
שְׂרָגִילוֹת לֶכֶךְ: **עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם.** אִם
לֹא הִדִּירָה יוֹמֵר אֵין כּוֹפִין לְהוֹיָא:
גְּבִי' וְיוֹיִן דְּמִשְׁוַעֲבָד לָהּ. לְמַזְמוּת:
נַעֲשֶׂה

זעט

דמפקע ליה לשיעבודה הכא נמי כיון דמשועבד
דמפקע לה לשיעבודה אלא מתוך שיכול לומר לה צאי

בשומי חדא דדבדברים לא יוסר עבד ועוד מדפריך לעיל למ"ד מורדת
קושיא דלמא מתניתין דמוסיפין על כחובתה כשלא רצה להוציא אבל
להוציא (לקמן דף ע"ו.) וי"ל דלא תני במתני' אלא כגון מוכה שחין ובעל
אלא קתני ומקמץ ומנרץ ובורסי דקתני אפילו נעשו אחר שנשאו ויחלו
משמע כפיה מלאמר בקוף הבא על ימנתו (בימנת דף ס"א: וס"ב)
ומשמע התם דכייפין ליה ותימא אמאי לא חשיב ליה להוציא דבאה
הוא יכול לעשות שהוא עקר וי"ל משום דקתני סיפא צין שהיו
ולקח ורוביהו ומיתריה בזהו שנייא ורבינו מנחם אביא מירושלמי
שחין מעשין אלא לפסולות אמר רבי שמואל תנינא המדיר את אשת
שחין כופין אלא היכא שמפרש בזהדיא כופין אבל היכא דאמור
מותר לקרותה עבריינא אבל לכפותה לא ולקמן גבי האומר איני
ההוא הכחוש דחורין אלא גדול למיכפיה לכונוס או לפטור היינו
אבל משום תשמיש המטה לחודיה או משום מונוט לא והוא
לכלפניו כזה להם להוציא ויותר נראה דכופין בכל הני כלפירי ר"ל
דבדברים לא יוסר עבד ע"כ איירי בשומי כיון לשון ויציא משמע
מעשה עד שנמאץ ראה ברורה דלא אמרינן דגט משום

הכא נמי ביון דמשועבד לא ב'ו'. ואס תאמר וזוקי כגון דתלמידיה ד"אכ"ט (אפי') שמואל דלמחר לקמן אפילו בסתם ימתין שמא ימלאחר בשליש הסנה ותאסר לביה הלל שבת אחת ולבית שמאי שתי שבתות המטה וליכא נמי למימר כגון דלמחר יאסר הנחת תשמישך עלי מ צלפק שני דגדרים (ד"ה:). קוונס עיניי בשניה היום אס אישן למחר ש בלא מיוחדרה איניס דמפרש הסה ופסילי לרר נחמן דלמחר הסה מיוחדרה שפירש לפי דרבי שמואל ומתוחס כבוד פירש ללקמן דאוק מוקי ד וילא קתני המדיר מקישוט משמע שפיר שמדירה מתשמיש מפני שלא

אין מקחו מקח ואין ממכרו ממכר פ"א אפוטרופוס שמינהו ב"ד או אבי יתומים אין מעשהו כלום וזולתו ממאי מדתני אין מעשה קטנה כלום פ"א אלמא היכא דאיכא שלישי אין מעשה קטנה כלום וה"ה לאפוטרופוס דלמא היכא דאיכא שלישי שאנן פירוש שהשלישי פרשו לו מה יעשה אבל אפוטרופוס אינו אלא לעשות

מציאת האשה פרק ששי כתובות

ע.

ה' קיימא און מצוה לקיים דברי המת. אפי' צדיק קיימא לן כי כדמוכה שלהי פ"ק דגיטין (דף טו.) לאמרינן ר' א' אסי מוקי ליה צדיקא והא קיימא לן מלוה לקיים דברי המת יש מקשין כיון דמלוה לקיים דברי המת אס כן מאי האני הא דדברי שכיב מרע ככתובים וכתובין דמו ואומר ר"ת דלא אמרי' מלוה לקיים דברי המת אלא כשהושלם מתחלה לכך אי נמי דיוקא במת ונתן בחי' מקבל אצל דברי שכיב מרע בכל ענין כמקורין דמו: **אב"ל** יש שם אפוסטרופוס אין מקחן בוקח. פי' ר"ח דוקא מכר אצל מתנתן מתנה דלענין מתנה אין צדרא להלך צין יש שם אפוסטרופוס לאין שם:

הדרך עלך מציאת האשה

הַמְדִיר אֶת אִשְׁתּוֹ מִלְּיֻנּוֹתָא
פִּירֶשׁ בְּקוּנְטֶרֶס דְּלִין
הִנָּחַת תַּשְׁמִישׁוֹ נֶאֱסָר עֲלֶיהָ דֵּאֵל
מִשְׁמַעַבְדּ לֵה שְׁמַעַם מִחוּץ פִּירוּשׁוֹ שִׁם
בְּלִשׁוֹן זֶה אִיסוּר הִנָּחַת תַּשְׁמִישִׁים וְקֵסָה
דְּפִרְקִי בְּגַמ' וְכִיוֹן קוּמַעַבְדּ לֵה הִיכִי
מִזִּי מִדִּיר לֵה וְהַתֵּן שִׁם עוֹשֶׂה
לְפִיךְ כִּי מְגוּפֹא דִמְתֵּנִי ה'וּמ' לִמְפִּירֶךְ
דְּלֵא מִזִּי אֶסֶר עֲלֶיהָ תַּשְׁמִישׁ מִשּׁוֹם
דְּמִשְׁוֹעַבֵּד לֵה דֵאֵס הִיָּה נֶאֱסָר יוֹצֵא
וְיֵתֵן כְּחוּבָה לְבִ"שׁ בְּשִׁמֵּי שְׁבָחוֹת וְלִבִּ"ה
שְׁבַח אֶחָד עוֹדוּר כִּי מוֹקִי לֵה בְּגִמְרָא
בְּהַדִּירָא כַּסְהִיא אֲרוּסָה דִּלְכַתִּי לֵא
מִשְׁוֹעַבֵּד לֵה אֵס כֵּן מִתַּשְׁמִישׁ גַּמִּי חַל
הַגְדֵּר וְלִיתֵנִי בְּמַתְנִי' יוֹצֵא יֵתֵן כְּחוּבָה
שְׁבָחוֹת אֶחָד לְבִ"ה אִו בְּשִׁמֵּי שְׁבָחוֹת
לְבִ"שׁ מִפִּרְשֵׁי רַ"ת דְּלִיהִיבִי לֵה לֵא
מִשְׁמַע אֱלֹהִי הִנָּחַת מְזוּנוֹת:

וַיֵּצֵא וַיִּתֵּן בַּתּוֹבָה. מֵרָחֵל לְרֵי"ו
דָּבָל הֵן דָּקָמִי בַּמִּתָּנִי
וַיֹּאמֶר הֵיטֵנו שְׂכּוּפִין אוֹתוֹ וְכִינּוּ דְשִׁלָּה דְכִין
דְּעֵבֶד כּוּפִין אוֹתוֹ הַלּוֹאִי! כְּדֹאשְׁכֶּן
הַשְׁחֹלֵךְ (יִבְמוֹת דָּף עט). לִמְנָן לֵךְ רַחוּ
חֻחוֹרִין אֲלֵךְ גְּדוֹל וּמִפְרֵשׁ בְּגִמְרָה חֻחוֹרִין
אֲלֵךְ גְּדוֹל לְמִיכַסְיָה הַוָּאֵל וְעֵלִיה מְזוּהָ
רַחֲמֵי! וְעוֹד אֲמַרְי לְקָמִן (דָּף עו). אֲמַר
רַב הַזֹּמֶר אִינִי זֶן וְאִינִי מִפְרֵשׁ וַיֹּאמֶר
וַיִּתֵּן כְּתוּבָה וּמִסִּיק עַד שְׂכּוּפִין אוֹתוֹ
הַלּוֹאִי יִפְחוּר לָזֶן מִשְׁמַע דְּלִשָּׁן
וַיֹּאמֶר שְׂכּוּפִין אוֹתוֹ הַלּוֹאִי! וְלִיכָּה
לְמִימַר דְּכַפֵּיָה דְּהֵטֵם בְּמִילֵי וְלֵךְ

לאלהא והאמר רב האומר איני זן ואיני מפרנס יואלי ויתן כתובה ומאי
וופין בשוטי אתי שפיר ווארט אייב אמאי לא מני להו צדדי הנך שכופין
ויעוס דאתין ממילא אכל הנך דאמאי כפיה דידהו ע"י פשיעת בעל
ואינם מתכוונים להקניט ולגער האשה ועוד יש להציג ראייה דיוואלי
הוה צדי כנישתא ציקסרי קמיה דר' יוחנן ואמר יואלי ויתן כתובה
חתמת טענה צהדי הנך שכופין להואלי דהתם אינו פושע צה דמה
שלא נשאו אינו משנאש ולא שייך לומר פסורה הייתי שאני יכולה
בכל הנך צדין דמתינתין אין כופין והכי אימא התם אלא שמואל
וליהנות כו' שמענו שמואל שמענו שכופין ופסק ר"ח משם ש"מ
זמן יואלי אומרים לו כבר חייבון חכמים להואלי ואם לא תואלי
איני מפרנס לריח גרסין בהדיא כופין אותו ויוואלי ויתן כתובה
פי' שמוע ממנה כל ענייני אישות בין תשמיש המטה בין מונות
וואף הצי על יצמתו התם משמע דלכפותו אמר דכשצי מעשה
דאלא דירושלמי קסבר שפייך כפיה צבלי אכל לדידן דקיימא לן
הכי היכא דעשה לה עולה ומיהו אין לכוף שום אדם לגרש ולעשות
בישראל שלא כדין פסול ואין להחריף אשם איש מספק :

וזוונותיה ב'תשמיש' המטה דאמר יאסר (6) תשמישך עלי אם אוזני וי"ל פתח לנדרו מ"מ לא הוה ליה למימר יתר מיכן ויזיל ויתן כתובה אלא רבאי גוונא פריך לקמן אמאי דמשי כגון דתלינהו לקשטויה ב'תשמיש' שזיו אם תהנה ממני דלו אסורה ליטות דהא לרבי יהודה דאמר יישן היום פנ יישן למחר הכא נמי אסור לשמש שמה תהנה דבתנאי הכא מודה דאשה לא מידהרס כיון שלא נדרה ובתוספות ה"ר יוסף יונה לקשטויה ב'תשמיש' המטה דתני המדיר אשתו שלא תתקשט קשט אצל הכא דתני המדיר מליהנות משמע שהנהנה ממנו נעשה

נעשה

ואינו נ"ל דהא לקמן בגמרא בעי לאוקמי בנדר והיא ארוסה דחיל נדרא ואכתי
בנדרא דתשמיש חייל כיון דנדר ועודה ארוסה ולא ניתן לו אלא שבת א' אלא כך
שלא תהנה מנכסיו שאין הנאת התשמיש בכלל ומקשה וכיון דמשועבד לה היכי

עין משפט
נר מצוה

במז א מיי פיר'א מהל' וזיה הלכה כג סמג עשין פז טו'ש'ע ח"מ ס' רג סעיף יז וזכרז אלפס עוד צפ"ח דכ"ד דף רטז:]
ג ב מיי פכ"ט מהלכות מדרה הלכה ו סמג עשין פז טו'ש'ע ח"מ ס' רלה חזו'ה א:

נ ג מ"י שם הלכה ז
 טו"ש"ע שם סעיף ב:
א ד ה מ"י פ"ב מהל'
 חשבות הלכה כג בד
 (ופ"ה) [ופי"ב] מהלכות
 גדרים הלכה י סמוג לאוין
 רמב טו"ש"ע אה"ע סימן
 עב וטו"ש"ע י"ד ס' רלה
 סעיף ב:

תוספות רי"ד (המשך)

צרכי היתומים לכל הצורך
ואם מוכר ואלו הפעוטרות
אין הן שנינו מצות המת
שאן אפטרופוס הוא
מוכר לצורך מנותהים
זכור ליתן אבל בקטנה
יעשה שליש מה שהושלש
כידן [מאן אין מעשה
ביתן כלום] והדאלי
בעלמא פירוש במקום
שליש אפטרופוס שדומה
מקצת לשליש ור"ח
אין שמייה אראון ומתנה
דפטרות מתנה אין ור"ח
פי שיש שם אפטרופוס
ואינו ידן דהא הכי
לבעלת מתנה היא ובעי
למשפס ממנהי דכאן
כש אפטרופוס אל ור"ח
מציא למיתובי היא ור"ח
הפטרות מליגי במתנה
כללא אפטרופוס אם היא
קיימא כמו המכר שלו דר"ח
אין מוכר אין מתנה מתנה
וכר מוכר ב"א אראן מתנה
מתנה (אלא) [אלמא] גרוע
מתנה מכר ויהי כ"ח
למקריבא ע"ש ממכר:

המדר את אשר
 מליחמות לו עד ל' ו'
 צימול לה פרטת יתן מכאן
 ויצא יתן כתובה ר"י
 וזמר בישראלית חודש
 א' קיים ב' ויצא יתן
 כתובה ובכתובת ב' קיים
 ב' ויצא יתן כתובה י'
 זה הוא (ה) חודש מרדר
 שהודור הוא באומר אני
 זן ואני מפרנס אלמד
 ויצא יתן כתובה ח"י
 ובעד שזמלים ב' או
 אם ברז ואני ואלפניו
 לכפרו או אם הוא איש
 אלם שאנו שומע לדברי
 מוספים' על על
 כתובתה ח"י בשבול על
 ימי מרדו כדארמיון ב'פ'
 א"ע' אלב לו שזון ש"י
 (כגון) [כיוון] שזון ש"י
 פרנס מ"ה עד ל' ו'
 ויצא פרנס אלב יתן
 מכאן ויצא יתן כתובה
 א' אני ורצה או שכתב
 וזמנא את אשרו ויתן

מורד ומוסרין לה ג"ד
 בשבת בן המירד א'
 אשתו מתחשבת המטה
 ינו מורד שבעבור וז'
 הוא עשיר וחמוץ למצוא
 חות לנדרו הלכן נותנים
 לו שבת א' וזמן א' הוא
 מורד מתחשבת בן דר
 יוציא ויתן חכובו מ"ד
 ואם לאו בעד שמנלכי
 בו לפיכך מוסרין לה
 ג' גדיהם בשבת וא'
 תקנה א' שבתיהם שלא
 חתה ממנו נאסר בחמור
 המטה ולא ניתן לו אלא
 שבת א' כדנרנן במד'ר
 א' אשתו מתחשבת המיר
 פ' המורה שאין הנאת
 המהשמש נאסר עליו בנדר
 זה הוא משפחה לה

תקשה כיון דחייל נדרא
יש לפרש כגון שהדירה
צימדיר לה כל כמיניה